

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/63/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615010586
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7615010586.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovovej a JUDr. Anny Kohútovej v trestnej veci proti obžalovanému P. W. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 0T/67/2015 zo dňa 21. 3. 2016 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 27. júna 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného P. W..

odôvodnenie:

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom sp. zn. 0T/67/2015 zo dňa 21. 3. 2016 uznal obžalovaného P. W. vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. pre skutok, že

dňa 8. augusta 2015 v čase o 03,50 hod. v Levoči, po ulici Za Sedriou a následne po križovatke na cestu I/18 v smere na Spišský Hrhov, viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Kia Ceed, evidenčné číslo: LE 809AV, pričom o 03,50 hod. bol v Spišskom Hrhove na zastávke SAD autobusov zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Levoča a po tom, čo bol vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, túto sa nepodarilo vykonať, pretože nedostatočne plnil pokyny hliadky PZ a po zákonnej výzve, aby sa podrobil lekárskeму odberu krvi na zistenie alkoholu v krvi, napriek tomu, že tým nebolo ohrozené jeho zdravie, tejto výzve nevyhovel a odberu krvi sa odmietol podrobiť.

Súd mu za to uložil podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní osem mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu mu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona mu uložil aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní šesť rokov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie, ktoré následne písomne odôvodnil sám, aj prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch podaného odvolania namietal nasledujúce skutočnosti.

S napadnutým rozsudkom v celom rozsahu nesúhlasí a nepovažuje ho za správny. Nezakladá sa na pravde, že sa odmietol podrobiť lekárskeму vyšetreniu, odberom a vyšetrením krvi za účelom zistenia, či nie je ovplyvnený návykovou látkou. Takisto sa nezakladá na pravde, že sa odmietol podrobiť dychovej skúške v zmysle úradného záznamu OR PZ v Poprade, Obvodného oddelenia PZ v Levoči sp. zn. ČVS : ORP-101/DI-PP-2015 zo dňa 8. 8. 2015, čo je v rozpore so skutočnosťou a aj priamo zo znenia úradného záznamu vyplýva opak. Dychovú skúšku vykonal niekoľkokrát po sebe, avšak s neúspešným výsledkom,

a po privolaní pomocnej hliadky príslušníkov PZ využil svoje právo nevypovedať garantované mu Ústavou Slovenskej republiky.

Pre naplnenie skutkovej podstaty spočívajúcej v odmietnutí podrobiť sa dychovej skúške by túto vôbec neabsolvoval, prípadne iným slovným vyjadrením odmietol, avšak on sa dychovej skúške podrobil s neúspešným výsledkom a následne odmietol vypovedať.

S uvedením konkrétnej rozsiahlej judikatúry ESLP poukázal na zásadu „nemo tenetur se ipsum accusare“, ktorá je vyjadrením skutočnosti, že nikoho nemožno nútiť, aby usvedčoval sám seba, pričom tento princíp je súčasťou právnych poriadkov demokratických štátov, ako aj niektorých ľudsko-právnych medzinárodných dokumentov. Jeho výslovné zakotvenie sa nachádza v článku 14 ods. 3 písm. g/ Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Európsky súd pre ľudské práva uznáva tento princíp ako súčasť konceptu spravodlivého procesu v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru. Pridržanie sa uvedenej zásady garantovanej na pôde medzinárodných orgánov mu nemôže byť na ujmu tak, ako sa to stalo v predmetnej trestnej veci, teda v prípade jeho odsúdenia.

Jediným dôkazom, ktorým disponujú orgány činné v trestnom konaní je podľa jeho názoru skutočnosť, že sa údajne odmietol podrobiť dychovej skúške, avšak z vyššie uvedeného vyplýva, že dychovej skúške sa neodmietol podrobiť a tým absentuje naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu kladeného mu za vinu.

Má zato, že oprávnenie príslušníkov PZ sú podstatne širšie a na dostatočné zistenie skutkového stavu nevyužili všetky možnosti, ktoré mu poskytuje zákon. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 155 ods. 4 Tr. por. a na možnosť vydania príkazu na prehliadku tela, na odber krvi alebo na iný obdobný úkon predsedom senátu, resp. pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátorom, alebo s jeho súhlasom policajtom s tým, že takýto príkaz musí byť vydaný písomne a musí byť odôvodnený. V jeho prípade k vydaniu takéhoto príkazu nedošlo a má zato, že orgány činné v trestnom konaní neučinili všetko na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a neobstarali všetky dôkazy, ktoré obstarat' mohli. V neposlednom rade poukázal na skutočnosť, že pojmovým znakom trestného činu kladeného mu za vinu je odmietnutie a nie marenie dychovej skúšky.

Vo vzťahu k hodnoteniu obsahu záznamu o vykonaní dychovej skúšky vyjadril názor, že okresný súd pochybil, keď sa uchýlil k hodnoteniu obsahu tohto záznamu, takýto postup nie je v súlade so zákonom, nakoľko úradné záznamy s poukazom na ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. por. nie sú dôkazným prostriedkom v trestnom konaní a teda nejde o listinný dôkaz. Prečítanie úradných záznamov polície na hlavnom pojednávaní ako listinných dôkazov a následné založenie odsúdenia obžalovaných aj na obsahu týchto záznamov je možné považovať za podstatné chyby konania, ktoré predchádzali napadnutému rozsudku, čo môže byť dôvodom zrušenia rozsudku odvolacím súdom, prípadne dôvodom jeho zrušenia v dovolacom konaní.

Čo sa týka samotného výsluchu zasahujúcich príslušníkov PZ na hlavnom pojednávaní upriamil pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo V16/2011, podľa ktorého sú výsluchy príslušníkov PZ procesne nepoužiteľné, čím sa opätovne dostáva k názoru, že orgány činné v trestnom konaní nedisponujú žiadnymi zákonnými dôkazmi, ktoré by preukazovali jeho vinu.

Podľa názoru obžalovaného okresný súd sa mohol podrobnejšie zaoberať jeho tvrdením, že šoféroval v krajnej núdzi spôsobenej tým, že naňho niekto mieril so zbraňou, kde v danej veci aj podal trestné oznámenie.

Na verejnom zasadnutí konanom na Krajskom súde v Košiciach obhajoba v celom rozsahu zotrvala na podanom odvolaní a jeho dôvodoch. Opätovne poukázala na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa obžalovaný odmietol podrobiť dychovej skúške, naopak, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný 4 až 6-krát neprefúkol merací prístroj. V tejto súvislosti obhajoba vyjadrila názor, či nie je šikanóznym výkonom práva a tzv. donucovacím prístupom orgánov činných v trestnom konaní, ak obžalovaného opakovane nútili k vykonávaniu dychovej skúšky s tým, že nie je zrejmé, aké boli časové odstupy vykonávania dychovej skúšky, resp. či nebol merací prístroj poškodený. Taktiež postup orgánov činných v trestnom konaní sa javí obhajobe ako neštandardný, keď namiesto toho, aby hliadka použila iný merací prístroj, zvolila postup nahrávania obžalovaného na mobilný telefón

namiesto toho, aby postupovala v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a náležite zistila skutkový stav v spojení s vydaním príkazu podľa § 155 ods. 4 Tr. por. a zobrala obžalovaného k lekárovi, resp. pristúpila k odobratiu biologického materiálu za účelom zistenia hladiny alkoholu v krvi.

Obhajoba opätovne poukázala na skutočnosť, že podľa názoru obžalovaného niet jediného dôkazu, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania skutku a opätovne poukázala na nepoužiteľnosť úradného záznamu, ako aj výsluchu svedkov - príslušníkov PZ.

Na základe takto uvedených skutočností obžalovaný navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne aby sám rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby.

Krajský prokurátor v rámci konečného návrhu na verejnom zasadnutí uviedol, že podľa názoru prokuratúry okresný súd podrobne vykonal dokazovanie vo vzťahu k pojmovým znakom skutkovej podstaty trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., na základe čoho považuje dôvody odvolania obžalovaného za bezpredmetné. Rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny a zákonný tak čo sa týka rozhodnutia o vine, ako aj rozhodnutia o treste. Navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

Okresný súd na podklade vykonaného dokazovania, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku vyjadril názor, že policajti si splnili svoju povinnosť a obžalovaného o spôsobe vykonania dychovej skúšky riadne poučili a ten, hoci nemá problémy s dýchacími orgánmi úmyselne maril výsledky dychovej skúšky a dostatočnou intenzitou a v potrebnom časovom rozsahu do analyzátoru dychu nefúkal. Následne keďže vykonanie dychovej skúšky zo subjektívnych príčin nebolo možné, policajti oprávnene vyzvali obžalovaného, aby sa podrobil lekárskemu vyšetreniu spojeného s odberom krvi s tým, že tejto výzve obžalovaný nevyhovел a odberu krvi sa odmietol podrobiť.

Vo vzťahu k obhajobe obžalovaného, že nikto nesmie byť nútený nielen k výpovedi, ale ani k inému aktívnemu konaniu, ktorým by prispieval k obstaraniu dôkazov proti sebe okresný súd uviedol, že príslušné zákonné ustanovenia, na ktoré poukázal, ukladajú povinnosť vodičovi podrobiť sa úkonom zameraným na zistenie alkoholu v súvislosti s riadením motorového vozidla a odmietnutie podrobiť sa takýmto úkonom je považované za trestný čin.

Okresný súd zároveň neakceptoval obhajobu obžalovaného, že sa nedopustil trestného činu, pretože iba využil svoje ústavné právo neposkytnúť policajtom súčinnosť pri sebaobviňovacích procesných úkonoch, keďže obžalovaný bol procesne správnym spôsobom poučený o spôsobe vykonania dychovej skúšky a opakovane sa mu darilo mariť jej vykonanie nedostatočným dýchaním s tým, že následne sa odmietol podrobiť aj lekárskemu vyšetreniu odberom krvi.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, avšak s poukazom na dôvody podaného odvolania považuje za potrebné uviesť nasledujúce skutočnosti.

Okresný súd v úvode odôvodnenia napadnutého rozsudku správne poukázal, vzhľadom na predmetnú problematiku, na ustanovenia § 3 ods. 1, § 4 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, upravujúce povinnosti účastníka cestnej premávky, resp. vodiča a na ustanovenia § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, ods. 4 a § 5 ods. 7 zák. č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred

zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení neskorších predpisov, upravujúce oprávnenia príslušníkov policajného zboru a postup pri vyšetrení na zistenie alkoholu alebo iných návykových látok dychovou skúškou, eventuálne odberom, laboratórnym vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu.

Vo vzťahu k týmto citovaným ustanoveniam považuje krajský súd za potrebné poukázať aj na ustanovenie § 69 ods. 1 písm. d/ už citovaného zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, podľa ktorého je policajt oprávnený vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom, alebo inou návykovou látkou alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo, na ustanovenie § 32 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, podľa ktorého je policajt pri objasňovaní priestupkov v prípadoch podľa osobitného predpisu (podľa už uvedených § 4 a § 5 zák. č. 219/1996 Z. z.) oprávnený vyžadovať lekárske vyšetrenie na zistenie požitého množstva alkoholu alebo inej užitej návykovej látky a taktiež na ustanovenie § 34 Zákona o Policajnom zbore, podľa ktorého je každý povinný uposlúchnuť výzvu, pokyn, príkaz a požiadavku policajta alebo strpieť výkon jeho oprávnení podľa ustanovení § 17 až 33 a oprávnení podľa osobitných predpisov.

Na podklade vyššie uvedených citovaných ustanovení jednotlivých zákonov nemal krajský súd žiadnu pochybnosť o správnosti a zákonnosti postupu príslušníkov PZ, ktorí vykonávali úkony vo vzťahu k obžalovanému P. ako vodičovi motorového vozidla, za účelom zistenia, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo a ani o správnosti a zákonnosti podrobného poučenia obžalovaného pred samotným zisťovaním prítomnosti alkoholu, čo je zrejmé zo záznamu z vykonania dychovej skúšky analyzátorom dychu na zistenie prítomnosti alkoholu zo dňa 8.8.2015 a to aj napriek tomu, že obžalovaný predmetný záznam odmietol podpísať.

K námietke obžalovaného, že mu nemôže byť na ujmu tak, ako sa to stalo v tomto prípade, že sa pridržal uplatnenia zásady „nikto nie je povinný obviňovať seba samého“, z ktorej vyplýva právo obvineného neprispievať k vlastnému obvineniu alebo usvedčeniu, dáva krajský súd do pozornosti nasledovné.

Uplatňovanie zásady „nikto nie je povinný obviňovať seba samého“ vyplývajúcej z článku 37 ods. 1 a článku 40 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a výslovne zakotvenej v článku 14 ods. 3 písm. g/ Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach má chrániť obvineného pred bezprávnym donucovaním zo strany štátnych orgánov a tým prispievať k zaisteniu spravodlivého procesu. Ide o všeobecne uznávaný medzinárodný štandard v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Predmetné právo sa v prvom rade týka rešpektovania vôle obvineného mlčať a zákazu akéhokoľvek donucovania k aktívnemu konaniu, ktoré by priamo alebo nepriamo viedlo k vlastnému obvineniu alebo usvedčeniu.

Právo neobviňovať seba samého v trestnom konaní však nezahŕňa použitie primeraného donútenia k tomu, aby podozrivý alebo obvinený pasívne strpel vykonanie úkonov, ktorých cieľom je získanie objektívne existujúcich dôkazov pre forenzné vyšetrenie. Inak vyjadrené, obvineného možno podrobiť strpeniu dôkazných úkonov, ktoré predpokladajú len jeho pasívnu účasť a to aj s použitím určitého stupňa nátlaku, ktorý však nesmie byť zneužitý jeho neprimeranosťou.

Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Strassburgu patrí právo nevypovedať a právo neprispievať k obvineniu seba samého k všeobecne uznávaným medzinárodným princípom, ktoré hoci nie sú v článku 6 Dohovoru výslovne uvedené, sú samou podstatou pojmu spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru. Právo neobviňovať seba samého predpokladá, že štátne orgány sa snažia preukázať vinu obžalovaného bez toho, aby používali dôkazný materiál získaný donútením alebo pod nátlakom proti vôli obvineného.

V tomto smere je toto právo úzko zviazané s prezumpciou nevinoty (článok 6 ods. 2 Dohovoru). Uplatňovanie zásady „nemo tenetur se ipsun accusare“ má chrániť obvineného pred bezprávnym donucovaním zo strany štátnych orgánov a tým prispievať k zaisteniu spravodlivého procesu.

Európsky súd ale pripúšťa, že právo mlčať a právo neobviňovať sám seba nie sú práva absolútne a je možné ich obmedziť určitým stupňom nátlaku, ktorý však nesmie byť „abuzívny“. Od obvineného možno požadovať, aby strpel napríklad odňatie písomnosti, odobratie vzorky dychu, moču, krvi, pachy, vlasov, tkaniva pre účely testu DNA, či nahrávku hlasu (Saunders proti UK, P.G. a J.H. proti UK), a

to i za pomoci donútenia a to napriek skutočnosti, že ho tieto dôkazy usvedčujú. Postupy aplikované príslušnými orgánmi pri získaní označených vzoriek za normálnych okolností nedosahujú minimálnu hranicu závažnosti potrebnej na porušenie článku 3 Dohovoru, a hoci znamenajú zásah do práva obvineného na súkromný život, sú všeobecne ospravedlniteľné podľa článku 8 ods. 2 Dohovoru ako nevyhnutné na predchádzanie zločinnosti (Jalloh proti Nemecku).

V slovenskom právnom poriadku zákonodarca stanovil, že ak sa obvinený (podozrivý) odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktorá sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom a tiež lekársnym vyšetrením odberom krvi, dopustí sa prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. Takýmto spôsobom zákonodarca v podstate vylúčil akýkoľvek fyzický zásah do integrity a súkromia obvineného vo forme násilného, napríklad odberu krvi vodičovi vozidla, pričom obvinený (podozrivý) má vždy možnosť voľby a je len na ňom, či sa dychovej skúške podrobí alebo nie.

Podľa názoru odvolacieho súdu nahradenie násilného fyzického zásahu do telesnej integrity obvineného, či podozrivého príslušnými orgánmi za účelom zistenia jeho ovplyvnenia návykovou látkou pri prečine podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. hrozbou trestného stíhania za spáchanie prečinu podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. zodpovedá základným princípom spravodlivosti zohľadňujúcim závažnosť spáchaného skutku, výrazný záujem spoločnosti na odhaľovaní a potrestaní vodičov jazdiacich pod vplyvom návykovej látky a ochranu telesnej integrity obvineného (podozrivého). Odvolací súd preto rešpektujúc aj prezumpciu ústavnosti ustanovenia § 289 Tr. zák. dospel k záveru, že právo obvineného neobviňovať sám seba nebolo porušené, resp. neobstojí námietka obžalovaného, že pridržanie sa uvedenej zásady, ktorá je garantovaná aj na pôde medzinárodných orgánov mu nemôže byť na ujmu tak, ako sa to podľa jeho názoru stalo v predmetnej trestnej veci v prípade jeho odsúdenia.

Pre úplnosť krajský súd v tejto súvislosti vo vzťahu k obhajobe obžalovaného, že svojím konaním spočívajúcim v bezdôvodnom odmietnutí podrobiť sa vyšetreniu na zistenie návykovej látky, či už vykonaním dychovej skúšky alebo odberom krvi iba realizoval svoje ústavné právo odoprieť vypovedať uvádza, že samotné právo osoby odoprieť vypovedať s tým, že by si svojou výpoveďou mohol spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania, nemožno stotožňovať s bezdôvodným odmietnutím podrobiť sa, či už dychovej skúške alebo odberu krvi.

Za daných okolností, vzhľadom na vyššie uvedený charakter predmetnej skutkovej podstaty prečinu podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. neobstojí ani námietka obhajoby obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že orgány činné v trestnom konaní neučinili všetko na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú žiadne pochybnosti a neobstarali všetky dôkazy, ktoré obstarat' mohli a ktoré im poskytuje zákon. V zmysle uvedeného je tak námietka nevydania príkazu na prehliadku tela, na odber krvi alebo na iný obdobný úkon podľa § 155 ods. 4 Tr. por. zo strany orgánov prípravného konania práve vzhľadom na charakter skutkovej podstaty tohto prečinu neopodstatnená.

Obhajoba v súvislosti s výsluchom zasahujúcich príslušníkov PZ vyjadrila názor, že tieto výsluchy sú procesne nepoužiteľné a to s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V16/2011.

Krajskému súdu je známy obsah uvedeného uznesenia zo dňa 19. júna 2012, podľa ktorého v spojitosti s výsluchom vyšetrovateľov, resp. policajtov ako svedkov v tej istej veci, či už k obsahu, spôsobu alebo priebehu nimi vykonaných procesných úkonov vo veci, v ktorej pôsobili ako orgány činné v trestnom konaní Najvyšší súd SR vyjadril názor, že takýto úkon nemá povahu právne relevantného procesného úkonu a preto sa ani nesmie nachádzať v trestnom spise a že postavenie orgánu činného v konkrétnej veci je nezlučiteľné s postavením svedka v nej, pretože o tom, akým spôsobom prebiehal úkon trestného konania a aký je jeho obsah svedčí zápisnica o úkone, resp. iná listina o zákonných záležitostiach tohto úkonu.

S týmto názorom Najvyššieho súdu SR sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, avšak nemožno ho zovšeobecňovať spôsobom, ako to uvádza obhajoba v predmetnej trestnej veci. Z obsahu uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že vo veci posudzovanej Najvyšším súdom SR išlo o úplne inú procesnú situáciu spočívajúcu vo výsluchu policajtov vo vzťahu k nesplneniu ich zákonných povinností.

V predmetnej trestnej veci však nešlo o výsluch policajtov ako svedkov v tej istej veci, či už k obsahu, spôsobu alebo priebehu nimi vykonaných procesných úkonov vo veci, v ktorej pôsobili ako orgány činné v trestnom konaní, ale o výsluchy policajtov ako svedkov konania obžalovaného vo vzťahu k posúdeniu naplnenia či nenaplnenia pojmových znakov žalovaného trestného činu. Krajský súd tak nemal žiadne pochybnosti o tom, že výsluchy policajtov ako svedkov konania obžalovaného v predmetnej trestnej veci boli vykonané riadnym a zákonným spôsobom a že ich svedecké výpovede sú riadnym dôkazom v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por.

Krajský súd na podklade vykonaného dokazovania, na ktoré poukázal okresný súd, ako aj na podklade vyššie uvedených skutočností nemal žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný svojím konaním ustáleným v skutku napadnutého rozsudku pri vedení motorového vozidla, teda pri výkone zamestnania alebo inej činnosti, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom a lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Samotná skutočnosť, že obžalovaný sa odmietol podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi je bez akýchkoľvek pochybností preukázaná jednak výpoveďami svedkov, na ktoré podrobne poukázal okresný súd a jednak aj samotnou výpoveďou obžalovaného, ktorý pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie dňa 10. 8. 2015 výslovne uviedol, že policajti ho vyzvali, aby sa podrobil lekárskej prehliadke, na čo im odpovedal, že využíva svoje právo a lekárskej prehliadky sa nezúčastní.

S poukazom na vykonané dokazovanie v predmetnej trestnej veci v nadväznosti na ďalšiu obhajobnú námietku obžalovaného týkajúcu sa vykonania dychovej skúšky a to, že nie je pravdou, že sa odmietol podrobiť dychovej skúške, resp. že ju dokonca vykonal niekoľkokrát po sebe, avšak s neúspešným výsledkom, je ja krajský súd toho názoru, že dychovú skúšku sa nepodarilo vykonať z toho dôvodu, že obžalovaný vedome nedostatočne plnil pokyny hliadky PZ a to po riadnej a zákonnej výzve zo strany príslušníkov PZ a po riadnom poučení o spôsobe a priebehu dychovej skúšky, čím samotné vykonanie dychovej skúšky úmyselne zmaril, čo v konečnom dôsledku krajský súd vyhodnotil ako odmietnutie vyšetrenia na zistenie návykovej látky dychovou skúškou. Na základe certifikátu o overení analyzátoru dychu, ktorý je súčasťou spisového materiálu niet pochyb o tom, že meranie alkoholu v dychu obžalovaného bolo vykonané riadnym funkčným a certifikovaným meradlom.

Len pre úplnosť s poukazom na znenie skutkovej podstaty ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. dáva krajský súd do pozornosti skutočnosť, že z gramatického výkladu tohto ustanovenia je zrejmé, že pre naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty tohto prečinu postačuje odmietnutie podrobenia sa vyšetreniu, či už len samotnou dychovou skúškou alebo len odberom krvi.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného vyjadrenú v závere ním podaného odvolania, že okresný súd sa nevysporiadal dostatočne s jeho konaním ako konaním v krajnej núdzi, krajský súd uvádza, že predmetné konanie obžalovaného, na ktoré by sa malo podľa jeho názoru vzťahovať ustanovenie o krajnej núdzi, nie je predmetom tohto konania s poukazom na ustálený skutok. Odhliadnuc od tejto skutočnosti je však krajský súd toho názoru, že obhajoba obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že obžalovaný unikal pred neznámou osobou, ktorá ho mala ohrozovať strelnou zbraňou je účelová, nehodnoverná a ničím nepodložená, keďže obžalovaný tak závažnú skutočnosť neoznámil príslušníkom PZ bezprostredne po jeho zastavení a jeho matka, ktorá mala byť svedkom tejto skutočnosti ju taktiež neoznámila príslušným orgánom.

Podrobným spôsobom sa okresný súd vysporiadal vo vzťahu k výroku o treste s osobou obžalovaného a s jeho predchádzajúcim životom. Na základe posúdenia všetkých okolností majúcej význam z hľadiska určenia druhu trestu a jeho výmery sa krajský súd stotožnil s rozhodnutím okresného súdu o uložení trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov, za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 6 rokov, ktoré aj podľa názoru krajského súdu spĺňajú všetky kritériá z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Výška uloženého trestu zákazu činnosti v trvaní 6 rokov zodpovedá zákonnej aplikácii ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák., keďže obžalovaný už bol za trestný čin podľa § 289 Tr. zák. odsúdený. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že jeho predchádzajúce odsúdenie v trestnej veci Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. OT/148/2012 je zahladené a na obžalovaného sa hľadí, akoby nebol odsúdený, keďže v zmysle ustanovenia § 61 ods. 7 Tr. por. na ukladanie trestu zákazu činnosti okrem iného aj podľa § 61 ods. 3 Tr. zák. nemá vplyv zahladenie odsúdenia.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.